

[Poulsgaard]

noget mindre, for det er jo det, de rent faktisk skal. Sendetiden bliver skåret ned, men licensen bliver ved at stige. Jeg synes, det er lidt fantastisk.

Vi har to charmetrolde derude i TV-byen, dem, der laver Kanalen nu, og de har sådan en sjov historie fra Danmark hver aften. Nu er det ikke ret tit, jeg får lov til at se det, men jeg så en aften, hvor de viste os et velrekommanderet firma, der skulle udføre et stykke arbejde. Dette velrekommanderede firma kunne ikke få lov til at udføre dette arbejde, fordi de arbejdstidsregler, man havde, simpelt hen forhindrede dem i at udføre arbejdet. Og hvad var det for et velrekommanderet firma, der var omtalt? Ja, det var Danmarks Radio. Vi ved alle, hvilke fuldstændig fjolledede regler man har om afspadsering. Vi ved, at det koster måske 1.600 kr., hvis man ikke bliver varslet lang tid i forvejen, og det er klart, at sådan noget aldrig nogen sinde vil forekomme i en privat virksomhed, så derfor er det da klart, at i det øjeblik, vi fik et reklamefinansieret TV og radio, ville man aldeles omgående opsig alle de aftaler, der er derude, og som intet har med sund fornuft at gøre.

Når bladet Fjernsyn kan skrive i januarnummeret 1980, at man bruger 370 timer på hver udsendelsestime i Danmarks Radio og fjernsynet, så kan enhver sige sig selv, at der er noget, der er fuldstændig hen i vejret. Så står ministeren her og snakker om kvaliteten, som er hævet, men det kan ikke måles. Hvad er det for en kvalitet, der er hævet? Det er meget, meget svært at få øje på, at der overhovedet er kvalitet tilbage i Danmarks Radio. Det eneste, der er værd at se, er den serie, som Erik Balling laver. Sådan en kan Danmarks Radio overhovedet ikke lave, det har de ikke fantasi til at lave, det er indkøbt produktion. Og så er der Dallas og sådan noget, som folk vil have, men den kvalitet, som ministeren vil have, er det finkulturelle, som vi falder i søvn på, og som vi slukker for. Vi er altså fuldstændig uenige om, hvad der er kvalitet, hvad der livskvalitet, og hvad der er værd at se, og hvad der ikke er værd at se. Man skal i hvert fald ikke komme og påstå, at en forretningsmand, der fik koncession på Danmarks Radio, ville drive den som i dag; så kunne han lige så godt lade være med at leve i Danmark, for så har han ikke forstået det mindste af det.

Der er ikke meget håb i det, ministeren kommer med her i dag. Det gik jo, som man kunne frygte.

Og der er heller ikke meget håb, når man ser på vores nye radiatorrådsformand og hører hendes udtalelser, hendes programmerklæring. Nej, nej, nej, nej, sagde Birte Weiss, uha, medarbejderne var gode nok, uha, der var ingenting dér, de lavede nok.

Jeg har somme tider været ude i Danmarks Radio og TV. Hvis kantinen er for lille i postterminalen, så er den også for lille i Danmarks Radio og TV. Det kortspil og sænken slagskibe og strikken tøj, og hvad der ellers foregår rundt omkring på de kontorer, er ikke småting. Men det har overhovedet ikke anfægtet radiatorrådsformanden. Nej, det er, som det skal være. Forstå det, hvem der kan. Man skal i hvert fald være socialdemokrat for at kunne forstå det, og det er simpelt hen uforståeligt, at man synes, man kan tillade sig at sige til de arbejdere, der skal gå ned i løn: I skal til at betale noget mere for at få

noget mindre, for det er jo det, de rent faktisk skal. Sendetiden bliver skåret ned, men licensen bliver ved at stige. Jeg synes, det er lidt fantastisk.

Vi har to charmetrolde derude i TV-byen, dem, der laver Kanalen nu, og de har sådan en sjov historie fra Danmark hver aften. Nu er det ikke ret tit, jeg får lov til at se det, men jeg så en aften, hvor de viste os et velrekommanderet firma, der skulle udføre et stykke arbejde. Dette velrekommanderede firma kunne ikke få lov til at udføre dette arbejde, fordi de arbejdstidsregler, man havde, simpelt hen forhindrede dem i at udføre arbejdet. Og hvad var det for et velrekommanderet firma, der var omtalt? Ja, det var Danmarks Radio. Vi ved alle, hvilke fuldstændig fjolledede regler man har om afspadsering. Vi ved, at det koster måske 1.600 kr., hvis man ikke bliver varslet lang tid i forvejen, og det er klart, at sådan noget aldrig nogen sinde vil forekomme i en privat virksomhed, så derfor er det da klart, at i det øjeblik, vi fik et reklamefinansieret TV og radio, ville man aldeles omgående opsig alle de aftaler, der er derude, og som intet har med sund fornuft at gøre.

Vi kan jo også huske, hvordan fru Lis Møller overhovedet ikke kunne få lov til at arbejde; hun kunne få lov til at arbejde nogle få dage på 3-4 måneder. Hvilken virksomhed tror man det ville gå i undtagen i Danmarks Radio? Derfor synes jeg, ministeren skulle lytte lidt til de ønsker, der er. Jeg har sagt det så mange gange, men det er jo bare håbløst at trænge igennem med, i hvert fald hos ministeren. Man har jo så travlt.

Også fru Birte Weiss har jo ellers så travlt med at være talsmand for græsrodder, og hvad der nu ellers er på mode i denne tid. Græsrodderne i Danmark vil have reklamefinansieret radio og fjernsyn, men når det ikke passer ind i fru Birte Weiss' eller kulturministerens billede, nej, så vil man overhovedet ikke lytte til græsrodderne, så interesserer man sig ikke en døjt for græsrodderne i denne forbindelse. Nej, nej, vi ved, hvordan det skal være, og vi kører bare deruda!

Men det kan bare ikke nytte noget, at kulturministeren bliver ved med stædigt at fastholde den linje, at man ikke vil gøre noget som helst, for kulturministeren ved jo godt, at i løbet af ganske, ganske få år har vi satellitter svævende over hovedet på os. Så kan vi